

O dvě hodiny dřívě

„Jak vypadám?“

Cassia se dramaticky zatočila a sukně jejích šatů se kolem ní rozvlnila. Byly ušité z růžového saténu a výstřih a lem každé vrstvy byly zdobeny fuchsiovou stuhou. Nesnášela je skrz naskrz.

„Vypadáš naprosto božsky,“ prohlásila Violet zasněně.

Panenko byla opřena o Cassiiny krajkové polštáře a spočívala na růžovém brokátovém přehozu, který Cassia nesnášela zrovna tak. Její matka ji před dvěma lety uvítala zpátky doma záplavou oblečení, všemožných cetek a nově vyzdobenou ložnici. I nadále jí pak svou lásku prokazovala především dárky. Šaty na zasvěcení toho byly posledním dokladem. Pokud Cassia kdy měla příležitost dát jí najevo, že dává přednost tmavým barvám a nepřezdobeným materiálům, propásla ji.

„Mileráda bych ti je věnovala,“ řekla Cassia panence, „obávám se ale, že to není tvoje velikost.“

„A na mně by navíc nevypadaly tak pěkně.“

Cassia zvědavě natočila hlavu a postavila se přímo před Violetina nehybná skleněná očka.

„Jak to, že mě vidíš?“

Violet se zvonivě zasmála. „Mám přece oči.“

„Jasně, ale...“ Cassia ji nechtěla urazit, i když to byla nejspíš hloupost. „Říkám si, že je to nejspíš součástí tvého očarování, že?“ Ustoupila stranou mimo Violetino zorné pole a zamávala rukou v místě, kam by už správně neměla vidět. „Kolik toho vidíš teď?“

„Vidím, jak na mě máváš, jako bys chtěla upoutat moji pozornost. A taky, že ty pugéty jsou vzhůru nohama.“

Cassia se ohlédla přes rameno a zasmála se. „Jsou, máš pravdu. Suší se.“

Cassiina oblíbená kratochvíle možná způsobila, že si o ní matka myslela, že je holčičí typ. Na lavici měla sušené květiny naaranžované podle druhu ve sklenicích vyskládaných jedna vedle druhé. Další visely ve svazcích z lanka napnutého na stěně, a ještě další byly poschovávány mezi stránkami knih pod lavicí zatíženou vším, čím je Cassia dokázala efektivně stlačit.

Na pracovním stole měla několik nedokončených projektů: zachovalé květy umělecko naaranžované mezi skleněnými destičkami nebo přilepené ke stránkám deníku s poznámkami a nákresy. V pokoji bylo několik dalších váz s kyticemi a v pokojích jejích přátel a rodiny, kteří je od Cassii – ač trochu překvapeně – přijímali jako dary.

Mezi rostlinami a snůškami listů byly i další přírodní artefakty, které jí přinášely stejně velkou radost. Ptačí hnízdo. Parůžek. Hadí svlečka v krabicice vystlané útržky novin. Zvířecí kůstky, které naaranžovala na černé sametové polštářky – neúplné kostřičky, které čekaly, až Cassia objeví další jedince schované v zahradách, parcích nebo v přírodě, kam vyrážela na výlety.

Vytáhla z jedné ze sklenic snítku levandule. „A co tvoje další smysly? Jasně, slyšíš.“ Přistrčila levanduli Violet k obličejí. „Máš i čich?“

„Vím, jak voní levandule,“ řekla Violet. „V tom je rozdíl.“

„Jsi si ale vědomá toho rozdílu? Chápeš své vlastní vnímání světa? To, jak funguje tvá mysl?“

„Spíš je to tím, že nemám nosní dírky.“

Cassia se uchechtla tak nečekaně, že u toho malinko zachrochtala. „Jo, tak to by mohlo být ono.“

Rozetřela levanduli mezi prsty a přemýšlela, jak dál otestovat hranice Violetina očarování. Jeho složitost a důmyslnost ji ohromovala a děsila. Bude ona sama někdy schopná sesílat taková kouzla?

„Vzpomínky,“ řekla. „Máš nějaké vzpomínky?“

Nastalo ticho, které působilo zamyšleně. „Nějaké z dřívějšíka. Pamatuju si na ženu, která mě vyrobila v dílně se spoustou dalších panenek, žádná ale nevypadala stejně jako já. Patřila jsem malé holčičce, která vyrostla, pak jejímu synovi, myslím, a pak další malé holčičce. A pak mě ukradli.“